

Exedræ Ecclesiasticæ Sive Concionvm Moraliũ ... t. ...

In Dominicas totius anni

Schrötter, Johann

Coloniæ Agrippinæ, 1688

VI. In Domin. I. Post Epiphan. Quærebant eum inter cognatos & notos Luc.
2. Arg. Educatio.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56320](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56320)

CONCIO. VI.

INDOMINICA I. POST EPIPH.

Quærebant eum inter cognatos & notos,

Luc. 2.

ARGUMENTUM.

EDUCATIO.

Reraro vigilantiore oculo institor lucro inhiat; aut sagaciore studio vertagus feram insectatur; quam afflictissima JESU

B. Virginie sollicitudo in querendo filio

Mater eundem indagaverit. A. Quæsit enim illum anxie inter cognatos, & notos, si forte eorum sese comitatu inferuisset. Quæsit ferventer Jerosolymam reversa per vicos, & plateas: Num quem diligit anima mea vidistis?

Cant. 5. v. 10.

Dilectus meus candidus & rubicundus, electus ex millibus; oculi ejus columbarum. Labia ejus distillant myrrham primam: manus ejus tornatiles, plena hyacinthis.

Quæsit constanter triduo toto, diu noctuque orationibus, ac discursibus, gemitibus ac clamoribus; quoad tandem sedentem in templo in medio Doctorum eum reperit. Quorsum quæso tantum studii? quorsum tanta sollicitudo, ac sedulitas? Sciebat dicitis quantum bonum, quantum vè thesau-

rum amisisset. Rectè equidem, sed nec eam fallebat, tantam gemmam interire non posse. Noverat, quam vigili cura Deum servaretur; quanta præ aliis prerogativa effulgeret; ut si vel sponte latere vellet, haud posset. Quorsum ergo? Non aliò autumo, quam ut hoc ipso sedulam curam, ac institutionem filiorum commendaret. Quod ipsam eum ego inculcare intendo, à te Doctore Doctorum maximo, ac unico gratiam, ac benedictionem demisse efflagito.

Partitio.

II. Quum multa sint, quibus parentes urgentur, ad accuratam filiorum suorum institutionem; tum verò illud ponderosissimum, quod in ea omnis prope eorum felicitas, quæ temporanea, quæ æterna consistat. Calamitosissimi alioqui in hac, & in altera vita futuri, si remissos, atque incurios sese præstiterint.

S. I.

Educatio bona proxeneta felicitatis temporalis

III. In argumentum fundandæ beatitudinis temporaneæ in bona educatione assumo, unicum filium Tobia. Illum inquam filium, qui à matre cum lacte. exsuxit pietatis dulcedinem; Illum filium, qui cura tam anxia, & studio tam sollicito à patre educabatur, ut quantumvis inadolescens degenerasset, cultu tamen ipso ad omnem virtutis amissum efformari potuisset. Illum filium, in quo patre indies ducente lineas, augustior virtutum effigies effulgebat. *Quem ab infantia timere Deum docuit, & abstinere ab omni peccato.*

Quo loco hunc creditis apud parentes suos, æquissimos rerum arbitros, extitisse? Erigite aures, & ex matris lesso supra ipsius professionem decantato percipite: *Heu me! heu me fili mi, ut quid te misimus peregrinari lumen oculorum nostrorum, baculum senectutis nostræ, spem posteritatis nostræ! Omnia simul in te uno habentes te non debuimus dimittere à nobis. Tu nostra felicitas, tu nostrum gaudium, tu nostra gloria, & corona nostra. Omnia in te simul habentes te non debuimus dimittere à nobis.*

Mulier bona quid tibi tam gloriose de filio occinis? Ut augetor, aut nimius in natum amor, aut dolor exoticus te sibi abripiunt, nec sapere sinunt. Num te later, filios esse pondus infaustum, eoque gravius, quod nec ferri queat, nec ab-

jici; fontem gravissimum curarum, ac solitudinum, sanguifugas incessanter egurgitantes; affer, affer. Num te præterit ab Augusto vomicas, ac carcinomata nuncupatos? aut ab aliis sputa, noxas, ac charybdes bonorum indigitatos? Prò quàm saepe foeta, quæ curis peperit cupidolucra, discinctus malè perdit hæres. Quàm frequenter inter decoris paterni degeneres hæredes refusum, in pompam licentiæ diffluit, aurum! Quoties concatenatos parentum labores non nisi effrenis filiorum excepit petulantia, decoxit libido? Quoties gurges à prima sui natalitate illinis subinde alluvione lutulenti soli, & colorem traxit. & fœtorem! Et tu tam fragili arundini inniteris, & felicitati tuæ basim in tam lubrico obfirmas? *In te uno omnia habentes.* &c. Et quidem si solatia tua muliebria in eo reposita jactitares, condescenderena tantisper tuis affectibus; jam vero cum exaggeras bona filii tui, & omnia in uno habere eructes, quæ credam? Nam cum sit multiplex bonorum genus, & aliud quidem fortunæ, aliud corporis, aliud animi, num forte natus tuus gazophilacium quodpiam, & cornucopiæ bonorum? num & delicia tuæ, & pompa gloriæ tuæ? num corona virtutis tuæ?

Ita ita, regerit, maximus hic thesaurus meus: *Nunquam fuisset ista pecunia, pro qua misistieum; suscipiebat enim nobis paupertas nostra, ut divitias computaremus hoc,*

Sueton in Aug.

Tob. 5. 24.

Ab educatione bona pendet felicitas temporalis

Tobia educatio

Tob. 3. 10.

Tob. 10. 4.

Filius probus felicitas maxima

F

quod

quod videbanus filium nostrum. Ipse unus mihi erat præ mille thesauris, ille pretiosior cunctis gemmis, ille gravior cunctis aliis illecebris, ille decus, ac diadema senectutis nostræ. *In te uno omnia habentes, non debuimus te dimittere à nobis.* Sint alii filii charybdes paternorum bonorum, sint opprobria generis humani, sint cordolium genitricis suæ; meus mihi unio ob candorem innocentia, gemma ob pietatem, thesaurus ob virtutum cæterarum abundantiam. *In te uno omnia habentes* &c. Verè filius pius & prudens cumulata est felicitas, & possessio terrenæ beatitudinis. Hic sensus erat piæ hujus matronæ de filio suo; & effectu ipso comprobatus.

Filius probus or ne bonum

Pateris infelix sine liberis

Gen. 17.2

Wis. 12.2

IV. Nec alter Matris omnium credentium Saræ. Nostis quantis illam, & maritum ipsius Numen optimum cumulaverit bonis, auxerit divitiis, honestaverit victoriis, præveniret gratiis? Attamen in his omnibus nullo exaggerationis lætitiæ sensu hilaratos fuisse, aut hæc omnia vel in parte felicitatis posuisse legimus. Semper hic cuneus matri, semper patri hærebat infixus; Ego *vadam absque liberis.* Moriar, nullo semine, nulla posteritate relicta. Hinc Domino singularem suam protectionem sibi pollicenti idem vulnus aperuit dicens: *Domine Deus quid dabis mihi? Ego vadam absque liberis.* Et filius procuratoris domus meæ *iste Damascus Eliezer. Mihi autem non dedisti semen, & ecce vernaculus meus hæres meus erit. q. d. Quorsum me cumulas tantis donis, ac pos-*

sessionibus? Quorsum tam ampla mihi despondes; prole, tanquam omnis felicitatis coronide destituta? Utut tuæ in me exundant beneficiorum cataractæ in me sistent, nec in progeniem meam derivabuntur. In me uno spes omnis cum radice intercideret, in florem nullum posteritatis egerminatura. *Ego vadam absque liberis.* Si me servitum tuum beatitudine quapiam terrena cumulare non dedignaris, filiolum tanquam colophonem adjice, & desideria exaurasti mea.

Gen. 20.6.

Prodit tandem in lucem effectorum proles parentum Isaac, & quem natura tamdiu partum negaverat, obstetricante gratiâ sudit puerpera fenicula. Cum ecce tantum pectus illud, spei plenum, inunda vit gaudium, ut perruptis præcordiorum aggeribus sese latè diffunderet, & ipsa grato murmure eructaret: *Risum fecit mihi Deus, quicumque audierit, corridebit mihi.* Chaldaeus vertit: *Gaudium fecit mihi Deus; omnis qui audierit congratulabitur mihi.* Utque gratæ posteritatis memoria hoc gaudium æternaret, celte circumcisionis in carne tenella filii incidit, vocando eum Isaac, id est risum.

Saræ cur riseris

Ego me hic lubens aquilegem offero indagaturus, quoniam ex fonte ea jucunditas, illud gaudium, ac beatitas stagnaverit? An fortè quod cum Zoroastro genescim suam risu exhilaraverit? At usitatis humano generi lachrymis natalium suorum noxas diluit. An quia

quia censu naturæ, fortunæque dives prius auri fulgore, quam solari-
bus radiis est perstrictus? Solatia hæc sint eorum, qui terrena, non
cœlestia sapiunt. An quod homo
natus in mundum? At quot filii na-
tales suos funestarunt, non Isaaci,
sed Bennoni, id est filii doloris ha-
biti. Quid ergo? Quia nimirum
puerum probum, sanctum, studio-
sissimum virtutis, & æmulatorem
paternæ gloriæ esse cognoverat.
Jam enim tum diviniore afflata fla-
mine augurabatur regnatos ex eo
nepotes, durante in novissima tem-
pora salutarî fecunditate. Jam
tum prævidit ducum purpuras, om-
nium dignitatum falces, sacros ho-
nores, fortunam denique domui suæ
confedissee orbem felicitate sua im-
pleturam. Jam tum cognovit sibi,
& orbi universo beatitatem ex nepo-
te illius egerminaturam. Hinc me-
rito exultavit, non quia filium ge-
nuit, sed quia hæredem virtutis, spem
regnorum, semen benedictum ob-
tinuit. Quippe Nazianzeno teste:
*Maximum, & clarissimum esse videtur
felicitas in liberis.* Nulla familiæ, ac
prosapie potest obtingere major
beatitas; aut par illi, quæ de probis,
piis, morigeris liberis, ac nepotibus
pullulat. Quemadmodum ex adver-
sum nulla magis deploranda miseria,
quam sobolem nancisci vitiosam, ac
degenerem. *Maximum & clarissi-
mum esse videtur felicitas in libe-
ris,*

V. Testes hujus veritatis appel-
lo, quotquot natura, & gratia pa-

rentes esse indulsit. Edicant illi ger-
manè, ac sacrosanctè, quando nam in
auge felicitatis sese consistere arbi-
trantur? An cum aureis rivis ad
splendorem dignitatis, aut licentiæ
ostentationem sese Pactolus in do-
mū ipsorū exonerat; aut cū dormien-
tes auream prædam cum Timotheo
stringunt; aut alchymia Midæ
quævis metalla in aurum refingunt?
Neutiquam. *Quid proderit homini,*
ait Ecclesiastes, *de universo labore suo,*
*& afflictione spiritus, qua sub sole cru-
ciatus est?* Quid proderit illi? Uti-
que cum dormierit non sumet om-
nia, neque descendet cum eo gloria
ejus; sed linteolo unico, & assere
contentabitur. Quid filiis prode-
rit? Non nisi, ut perinde ac Vituli
aurei proponantur, adorandi forsi-
tan ab insipientibus, vel à prudenti-
bus despuendi; vel ut pretioso the-
saurorum damno ad scelera patranda
invalescant; vel ut magnificis impen-
diis exitium, funeraque sibi mercen-
tur. Quid familiæ, si eam aurei me-
talli fulgor irradiet, caligo vitiorum
obfuscet?

*Opes non fe-
licitant pa-
rentes*

Eclæ 2.22

An tum mei parentes vos niveis
subvehi faustitatis bigis, sexigisque
existimatis, quum falces dignitatum
vobis acclinantur, & honorifico sa-
lutant, efferuntque elogio populi?
O vanam beatitatis futilemque ba-
sim, quæ in solo auræ popularis soli-
datur garritu; quam Echo probrosæ,
in nepote spurio, vitæ obtundit, ac
subruit; cujus terminum falsæ Laethes
imminentis posuit? Quæ felicitas in-
clarefcere foris, domi tenebrefcere?

*Dignitas
non reddit
felices*

effulgere in populo, sordere in prole? oriri splendide, & occumbere in obscuro, adversaque omnium fama.

An quod uxor sit tanquam vitis abundans in lateribus domus suæ, filia compositæ, circumornatæ. At etiam belluis, etiam volucris ea felicitas obtigit, quibus dictum: *Crescite & multiplicamini.*

S. Gregorius Nazianzetus perinde ac commentum explodendum autumat, si quis dicat fuisse quampiam tam felicem, ut multorum bonorum liberorum pater dici potuerit. *Qui simul multos, & probos, atque honestos filios habuerit, in fabulis forte reperies.* Legite, revolvite sacras paginas, exiis id desumere licet; quotquot copiosa prole donati sunt, totidem Cainum, Chamum, Ammonem, Absolonem aliosque perditos filios, cum parentibus aliis sanctissimis nactos esse. *Qui simul multos &c.* Non est signum opulentæ, feracisque vindemiæ, si vites nimium luxurient; nec omen cujuscumque beatitudinis, si proles nimium sobolescat. Quantum enim illa propagatur, tantum res familiaris succiditur, & ut flumen in multos alveos divisum minuitur. quantum illa increfcit, tantum una cura, sollicitudo, opprobria cumulantur.

Solus filius sapiens, filius probus ac modestus lætificat patrem, beatificat patrem. Nam ut ait Sapiens, *Corona senum filii eorum.* Corona ac diadema aureum ex gemmis, ac unionibus virtutum fabricatum, filii proborum. Corona aurea, quæ principem

felicitatis illum declarat. Nisi civem quis dicere malit, ob servatum, atque educatum bonum patriæ civem, eidem collatam.

At vero corona straminea filii improborum, corona confusionis, & dedecoris; corona calamitatis ac miseræ. Corona verè spinea, quæ ubi vis pungit, & fœdicat parentem. Ubi ubi hæc corona est, citra vulnus, & sanguinem genitoris, & genitricis non est. Si deforis agat degener filius, infandis moribus, ac dedecore, in suum redundante nidum, funestat. Si vero domi versetur, histricis in morem perfricat, curis macerat, quoad cruentet, aut profus conficiat.

*Filii impij
Corona straminea*

Saul Rex in mortis constitutus confinio, & propriis manibus, ac ense reluctantem expellere admissus spiritum, Amaleticæ cujuscumque lociam in funus invocavit dexteram, dicens: *Sra super me, & interfice me, quoniam tenent me angustia.* Alia versio legit: *Quoniam tenent me corona.* O quoties eadem prope calamitas infelices tangit parentes! o quoties proprio confodiuntur ense! quoties mortem in vota vocant, idque ex eo duntaxat capite, quia tenent eos corona; quia cruciant filii aut filia, quia eviscerant parentes, & jaculo multiplici doloris eos confodiunt.

2. Reg. 1. v. 9

Claret itaque felicitatem temporalem pendere ex bonis, probisque filiis, seu ex recta, sedulaque eorum informatione, & educatione.

§. II,

§. II.

*Felicitatis sempiterna obstetrix
bona educatio.*

A bona Educatione pendet felicitas aeterna

I. Tim. 2.

VI. Nec minus evidens aeternam beatitatem ex eodem fonte, ex iisdem filiis pie sancteque formatis reducere. Oppignorat hanc perquam liquido parentibus Doctor Gentium Paulus, dicens: *salvabitur autem mulier per filiorum generationem, si permanserit in fide & dilectione, cum sanctificatione.* Graeca exemplaria legunt: *Si permanserint filii ipsius in fide, & dilectione.* Id est si parentes tam sedulam, accuratamque diligentiam adhibuerint, ut filios ad omnem virtutis ideam effingant, in fide confirmant, ad dilectionem inflamment, praemio aeternae felicitatis redonabuntur. Virtus filiorum suffragium dabit, ac calculum regni caelorum. *Salvabitur autem mulier per filiorum generationem.* Innocentia, & inculpatae vitae tenor in filiis non ipsos duntaxat, sed & parentes regni efficit candidatos. Nec jure duntaxat civili, sed propè divino una persona computatur pater & filius, mater & filia; relucens parentum exemplis in filiis; & horum actionibus reverberantibus sese ad fulgorem illorum. *Salvabitur autem mulier.* Quod vero hic de matre dicitur, id ipsum in parentem ampliandum est, ut quam communionem subit laborum, eandem teneat in idem praemiorum.

*parens salvatus per filios
Theoph. h. l.*

VII. Extendit hoc privilegium summo parentum, professorumque solatio, Theophilactus, quando etiam

desciscens à fide, aut probitate filiis, ipsis idem stipendium meritum attribuit. Nam proposito sibi hoc dubio, quid solatii capere possint parentes, omnibus eorum curis, studiisque in irritum abeuntibus, ipsemet respondit: *Non fraudabitur suorum (Pater) mercede sudorum.* Quando quidem & Filius Dei nihil non faciens, ac dicens, paucos habuerit, qui sibi morem gesserint. Bono estote animo parentes, bono praecipites, si fructus sementi vestrae non responderit. Non enim Numen tantopere respicit effectum, quam conatum, & affectum. Et si Filius Dei fructu laborum suorum neutiquam excidere potuit, confidente nec vestra in vanum abitura studia. Coronavit illius labores incassum prope exantlatos, coronabit & vestros. *Nemo fraudabitur suorum mercede laborum.*

VIII. In Lege antiquata vulgo benedicti habebantur, quorum fecunditati respondisset fructus filiorum; maledicti è contra qui non reliquerint semen. Miratur id merito Augustissimus Doctor & quaerit: *Quid est ut maledictos dicat lex, qui semen non reliquerint in Israel?* Numquid maledictus Elias, qui vel ideo raptus in caelum dicitur, & futurus extremi iudicii assessor, ac praecursor, quod nullius foeminei legatur fuisse concubitus? Numquid maledictus Marscalcus Domini S. Joannes Baptista? Numquid alii fulminati, qui se ipsos castraverunt propter regnum caelorum? Cui quaestioni se ipsum Oedipum interponit in haec verba: *Spiritualis intelligentia in hac causa ista est, ut maledicti*

Sterilitas olim maledicta & cur?

S. Aug. tom. 4. lib. 99. v. T. quaest. 17.

dicti habeantur, qui non reliquerint semen quod videat Deum; id est qui non habuerint filium, aut servum, aut proximum, qui Dei timorem doceat terram. Illi, illi benedicti, qui filios suos à teneris ita imbuunt, ut cum ætate unà adolescat virtus, pietas, devotio, religio. Illi, illi benedicti, qui non tam filios hominum, aut carnis enutriunt sæculo, quam filios Dei, filios Spiritus cælo. Illi, illi benedicti, qui non tantopere parentes sunt sanguinis, quam timoris Domini; nec tantum lactis, quantum pietatis instillant. Fulminati verò, qui non tam parentes, quam peremptores, qui parèunt mundo, perimunt cælo; enutriunt vanitati, non veritati; assuescunt vitiis, non virtutibus. Hi enim noxas filiorum ut plurimum nutriunt, vel ex ipsis tanquam à vitiata radice pullulant. Et ideo communis Theologorum doctrina est, ad annos usque completæ discretionis peccata filiorum redundare in parentes; & quidquid itidem ex pravo tractatæ adolescentiæ habitu ab iis delinquitur, iidem majori ex parte imputari.

Quid igitur mirum est, si Numen castiget ejusmodi parentes, si feriat, si damnet.

Moyse cur-
Angelus vo-
luerit occi-
dere

Exod. 4. 24.

IX. Maturantem Moysen ex mandato Domini iter in Ægyptum ad conterendum Tyrannum, à quo Israel premebatur, inopinatò stitit minax nuntius; nec secus quam olim Balaam infestis adortus est signis: *Occurrit ei Dominus, & volebat occidere eum.* Eheu tam præcipiti rotatur sphaera clementia, ac furor Numinis? Vix una, alterave dies intercesserat, qua familia-

rissimè cum Domino egerat Moyses; summisque gratiis ac privilegiis auctus à Domino abcesserat; & jam nunc ad necem deposcitur. Vix legatus deputatus fuerat, ut invisum cælo principem in suo fastuosum solio obruncaret; & jam ipsemet victima pro Pharaone designatur. Vix semi Deus constitutus, cui mancipata elementa, obsequens Nilus, pelagus vectigale foret, & jam revocantur gratiæ, virga infringitur, & qui alieno sanguine cruentaturus erat Nili ostia, suomet purpurare urgetur. Quæso quod cœlitem Tribunalum urget imperium? Cur telo devotus est Moyses, cur non nisi hac victimâ placari potest ira Numinis non uno grava fulmine? Num quidpiam tam brevi spatio commisit criminis, quo hanc animadversionem incurreret? Num de acceptis muneribus (quod pronum est) supercilium sustulit? An in exequendo Domini sui mandato obtorpuit? Num prodigia, ac virgæ virtutem sibi arrogavit? Neutiquam. An DEum gratiæ, ac clementiæ dispensatæ pœnituit? Nec minimum. Cur igitur Deum in persona Angeli adversarium patitur? cur stringit gladium, cur mortem intentat?

Causa unica est quod filium, tacris ritibus, ad eum diem Deo nondum initiaverat. Dilatio filicis in filium, acuit & maturavit acinacem in patrem: Incircumcisus filius parenti vulnere intentavit, neglecta illius institutio, furorem incitavit superum, & indignus

gnus vita habitus est pater, qui in vita animæ in filio accurandæ obtorpuit. Tanti stetit unus in infante ritus non expletus. *Absurdum enim erat* (ait S. Petrus Damianus)

Petr. Dam.

si videretur gentilis in filio, qui Israelita erat in semetipso. Instituta erat circumcisio in signum veræ fidei, & cognitionis Dei, quodque quispiam foret ex numero filiorum illius. Moysen itaque legatione fungentem, & Pharaoni veri Numinis imperia enuntiantem neutiquam decebat, si natus ipsius hoc signo careret, qui à filio Tyranni discerneret: *Absurdum erat si videretur gentilis in filio, qui Israelita erat in semetipso.* Non potuit Numen tantum dedecus perferre, tollere patrem consulti esse statuit, quam eum in Legatum admittere, qui Gentilis erat in filio.

Moyses periclitatus ob dilatam circumcisionem.

Ergo si Moysi tanti stetit ritus paululum dilatus in filio, quid in eos irarum ac dirarum, quid telorum ac fulminum non redundabit, qui remissis habenis filios ad quamvis licentiosæ vitæ turpitudinem recingunt? Si incircumcisi reatus filii destinatum evertendis condendisque imperiis Vatem plectendum exposuit; quo illos discriminum incuria in imbuendis filiis non deducet, qui filios sine lege vagari sinunt, qui delicias filii condiunt, sed unâ toxicum melle circumlitum propinant. Absurdum erat in Moysse, quod parens gentilis esset in filio, & non erit abominandum in oculis Dei, quod parens alioqui probus, &

rectus sit impius, & sacrilegus in filio?

X. Et tamen quænam obsecro aliquorum, etsi paucorum in dedolendis filiis cura? quæ religio? Cum in omnibus prope negotiis accurandis impigri inveniantur; in sola filiorum institutione lentescunt. Ut honesto connubio, ac splendido filios, filiasque emancipent, nullis parcunt sumptibus; consilia diu noctuque versant, paranympchos adhibent; ut filium filiamve sapientiæ, aut pietati maritent, novissima cura est. Ut illos ad aliquod honoris, aut officii subsellium evehant, quot supplicibus libellis, conatibus, congiariis non attentant; ut verò cælestibus dignos reddant honoribus, ut vasa capacia gratiarum, ac donorum supernorum præstent, vix cogitant, & ne cogitant quidem.

Incuria in educatione castigatur.

Ad hortos excolendos, putandosque accersimus homines industrios, & gnaros; filiorum verò animos efformandos, seu deformandos potius tradimus truncis, ac stipitibus, Consultuti stabulo nullis impensis parcimus, quatenus Asturconem quempiam obesum clunibus, lato pectore, modicâ cervice, brevibus auribus caudâ, crineque promissis nanciscamur: Ut vero filium moratum, ac eruditum habeamus, ut eidem præfectum habilem morum deputemus (ne fortè minerval justius expetatur) susque deque ducimus. Canis si fortè domui præficiendus sit, ad fures arcendos, vix non

in Britanniam mittimus, & prò pudor
 Pædagogum, obstetricem, sublegi-
 mus nullis penitus conditionibus, no-
 tisque candidatos. Vah! ergone abor-
 tivū sūt filii vestri, nū spurii, num alieni?
 Etsi tales essent, omnem tamen lapi-
 dem movere deberetis, quod curæ ve-
 stræ cōcrediti essent; quod filii Dei sint,
 quod vobis de iis reddenda sit ratio;
 quantò magis cum & sanguis vester, &
 caro vestra, & eos de ossibus vestris sint,
 omnis in iis efformandis conatus ad-
 hibendus erit? Potestisne aspicere, vel
 reducere in memoriā effratas belluas
 citra ruborem impiæ matres, videntes
 illas sua pignora propriis lactare ube-
 ribus, & vos sequestrare ipsos merce-
 nario, plebeoque suctu adulturo:?
 Quin etiam ursæ non satis est ubere, ni-
 si etiam ore catulos suos enutriet. Et
 ideo, ideo crediderim immisos
 cœlitus in subsannantes Elisæū pueros,
 ut vel ab ipsis sapere subinde discerent
 parentes. Et quemadmodum Ninivi-
 tæ surgent in iudicio adversus Hebræ-

os, quia illis credentibus Jonæ prædi-
 canti, illi credere noluerunt Christo
 illos docenti: sic modò insurrexerunt
 ursi adversus incolas illos, quia cum
 ursi magna cura forment catulos suos,
 homines ratione præditi nullam filius,
 aut perexiguam operam impendunt.
 Ideo, ideo credo geminas cœlo Ursas
 illatas, quod aptiores astris feræ sint,
 quam matronæ. Has enim latere cu-
 pio, ne fœtus moneantur abdicare; ni-
 tere illas, & elucere gaudeo, ne has
 formare pignora pigeat, in educatio-
 nem liberorum à feris adactas. Ideo,
 ideo ad septem effulgere Triones dixe-
 rim, ut ubi in fœtus amor refrigit, ibi
 amandi faces Ursæ inferant Boreales.

Itaque ne vel à bestiis confundami-
 ni, si felicitati, si saluti vestræ consul-
 tū esse vultis, erudiēdis, itaq; factius in-
 stituendis filiis vestris insistite; ut ipsi
 unā vobiscum, & cum parvulo
 IESU proficiant & ætate, &
 gratiā apud Deum,
 & homines.
 Fiat.

* * * * *

* * *

*

CON-